

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Sami pod
polární září

HEIDI RICEOVÁ

SAMI POD
POLÁRNÍ ZÁŘÍ

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohrátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

**SAMI POD
POLÁRNÍ ZÁŘÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Undoing His Innocent Enemy

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2211-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2212-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2213-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cara Doyleová pomalu vydechla a pozorovala, jak se vodní pára rozplývá v ledovém vzduchu. Zvedla fotoaparát, za který utratila nemalé jmění, a skrz hledáček pozorovala rysa, plížícího se čerstvým sněhem.

Sledovala tu zvířecí lovkyni už přes týden – mezi směnami v hotelu v Saariselkä, kde pracovala jako baristka – a teprve dnes získala tolik výjimečných záběrů, až se jí zrychlil tep. A to bylo dobře, protože teplota klesla na mínus třicet stupňů. Nemohla tu strávit delší dobu, aniž by zmrzla.

Zachvěla se, zatímco závěrka foťáku vrněla rychlostí dvacet snímků za sekundu. I přes šest vrstev termoprádla cítila, jak jí tělem prostupuje chlad, ale ignorovala nepříjemné pocity. Tenhle okamžik byl vyvrcholením šestiměsíčního snažení, kdy celé léto vykonávala mizernou práci v laponských hotelech a letoviscích, aby si zaplatila cestu a studovala chování pověstných nepolapitelných koček do svého průlomového portfolia fotografky divoké přírody.

Rys zvedl hlavu a upřel na Caru oči.

Ahoj, holka. Jsi nádherná, víš? Slibuju, že už jen pár záběrů a nechám tě na pokoji.

Caře se rozbušilo srdce. Obrázek v hledáčku byl tak ohromující, že sotva dýchala. Ladná kočka stála bez hnutí, téměř jako by pózovala pro záběr. Její

plavá bílá srst splývala s třpytivou krajinou, než se přihrčila pod zasněženými větvemi zmrzlých smrků a zmizela v monochromatické kráse boreálního lesa.

Cara čekala ještě několik minut, ale rys byl pryč.

Převalila se na záda a chvíli pozorovala skrz stromy perleťovou oblohu. Byly skoro tři hodiny odpoledne. Brzy se setmí, protože v tomhle ročním období jsou v Laponsku jen čtyři hodiny denního světla. Musela se vrátit ke skútru, který nechala na kraji lesa, aby nenarušila životní prostředí divoké kočky.

Přesto si ten ničím nerušený pohled chvíli užívala a koutky rtů se jí pod vrstvami látky chránící obličej před mrazivým vzduchem samovolně zvedly.

Jenže po pár úderech srdce si uvědomila, že jí nedostatkem pohybu klesá tělesná teplota. Nebylo by dobré, kdyby majitelka záběrů, na kterých pracovala už šest měsíců přes léto, podzim a začátek svěží zimy, umrzla dřív, než je stihne prodat.

S námahou se zvedla a vydala se na zpáteční cestu ke sněžnému skútru. S přibývajícím soumrakem zrychlovala.

Sakra, jak dlouho tam ležela?

Připadalo jí to jako minuty, ale když se soustředila na práci, čas měl tendenci plynout mnohem rychleji, zatímco lovila jediný dokonalý záběr.

Konečně spatřila malé vozítko tam, kde ho nechala zaparkované poblíž úkrytu, který používala celé týdny.

Zabalila fotoaparát do vycpaného pouzdra a zastrčila do sedlové brašny. Ruce měla stále neohrabanější, jak se pronikavý chlad měnil v necitlivost a bolest.

To není dobré.

Radost a vzrušení z toho, že konečně zachytila tvora, kterého sledovala celé měsíce, se začala měnit ve zděšení, když se pokusila nastartovat a nic se nestalo. Naštvaně přistoupila k záchranné možnosti.

Popadla startovací šňůru a prudce zatáhla. Opět nic, zmrzlý motor nevydal ani škytnutí.

Nepropadej panice... Jsi v pohodě... Znáš postup.

Ale přestože se snažila uklidnit a pokračovala v pokusech o nastartování skútru, v unavené mysli se jí honily všechny důvody, proč neměla sledovat rysa tak daleko od národního parku a zůstat venku tak dlouho.

Nakonec to musela vzdát. Bolely ji ruce a ztrácela zbytky sil. Navíc se začala pod vrstvami oblečení potit, takže jí byla ještě větší zima. Motor nejspíš zamrzl – byl nečinný příliš dlouho. Měla ho nechat běžet, ale nečekala, že tu zůstane takovou dobu. Palivo stálo majlant. Vylovila z batohu satelitní telefon.

Tak daleko na sever nedosáhl mobilní signál a v okolí nebyly žádné vesnice. Nesly se fámy o samotářském americko-finském miliardáři, který žil v neobydlené divočině na druhé straně národního parku v ohromujícím proskleném domě, který málokdo viděl a skoro nikdo netušil, kde se nachází. Zaměstnanci letoviska si o něm šeptali, protože prý existoval nějaký tragický příběh týkající se vraždy jeho rodičů a jmění, které jako dítě zdědil, než zmizel z očí veřejnosti. Ať byly podrobnosti jakékoli, do Irska se nedonesly a Cara nemohla spoléhat na to, že narazí na nějakou bájnou pevnost uprostřed pustiny, která mohla být stovky kilometrů daleko. Pokud vůbec existovala.

Naladila poslední signál, který použila.

„Pomoc, pomoc. Jsem v lese asi čtyřicet mil severovýchodně od Saariselkä. Můj skútr nechce nastartovat. Prosím, odpovězte.“

Víčka jí poklesla. Když zmizely poslední paprsky slunce, kolem žeber se jí ovinula podivná necitlivost a zpomalila jí dech. Pokračovala ve vysílání nouzové zprávy, i když jí rychle ubývaly síly.

Kdyby si na chvíli zdřímla, pak by se to jistě zlepšilo.

Nespi, Caro.

A když už se zdálo, že situace nemůže být horší, ucítila ostrý závan větru a do tváře jí píchly ledové jehličky.

Co to...?

Předpověď počasí ani radar nenaznačovaly, že by měla přijít sněhová bouře. Ověřila si to.

Ale když se zvedl vítr a mezi stromy se rozlehlo hlasité kvílení, které změnilo zimní ticho v děsivou kakofonii zvuků, sotva slyšela svůj hlas, který stále křičel o pomoc.

Zahrabala se do narůstající závěje vedle rozbitého sněžného skútru, aby se schovala před bouří. Nikdo se neozval. Nikdo nepřicházel. Kontrolka stavu baterie telefonu začala blikat a byla to jediná věc, kterou v závějích sněhu viděla.

V hlavě jí syčel matčin praktický hlas a připomněl jí poslední frustrující rozhovor, který se odehrál před dvěma dny.

„Jsi slušná a talentovaná holka... proč bys tam měla jezdit, když na farmě máme dost zvířat k focení?“

„Protože fotograf divoké přírody fotí zvířata ve volné přírodě, mami. Žádné krávy a ovce.“

„Neměla by ses spíš usadit? Je ti jednadvacet a sotva jsi měla přítele. Všichni tví bratři už mají děti.“

Protože nijak netouží opustit Wexford. Stejně jako ty, mami.

V hlavě jí vířila odpověď, kterou chtěla tenkrát říct, a z ledového chladu se jí klížily oči.

Neopovažuj se plakat, Caro Doyleová, nebo ti přimrznou víčka, a co pak?

Všechno ji začínalo bolet. Šest vrstev drahého termoprádla, které si koupila na jednu ze svých mnoha

kreditních karet, jí připadaly v mrazivém větru jako vrstvy hedvábí.

Umírající telefon v ruce zapraskal a pak se z něj ozvalo vrčení.

„Haló... haló?“ vyhrkla sotva slyšitelně.

Prosím, ať mě někdo přijde zachránit.

„*Rozsviďte dálková světla.*“ Větretem pronikl rozrušený hlas a zaryl se jí do mozku.

Projela jí úleva. Přikývla, protože měla příliš sevřené hrdlo, než aby odpověděla. Z posledních sil se vzepřela vichřici. Kosti jí připadaly křehké a byla si jistá, že je zmrzlá. Cvakla vypínačem a zhroutila se přes sedadlo.

Do tmy se rozzářil jediný žlutý paprsek a přiměl ji vzpomenout si na všechny příběhy, které slýchávala jako dítě při studiu Bible, když se připravovala na první svaté přijímání. O Ježíšově lákavém bílém světle, které tě vede po smrti.

Sestra Mary Clodagh je touhle historkou vždycky dělala k smrti.

Ale Cara se necítila vyděšená, jen vyčerpaná.

Bolavá víčka jí poklesla.

„*Mluvte dál,*“ zadrnčel jí chraplavý hlas v hlavě.

Přitiskla si telefon k puse a přes kuklu začala něco mumlat.

„*Hlasitěji,*“ ozvalo se.

„Snažím se...“ podařilo se jí lépe artikulovat. Prsty a obličej už nebolely, protože se jí z hrudi rozlévalo po těle teplo, které ji halilo jako příjemná deka.

Ať už je pan Bručoun kdokoli, měl by sebou hodit.

V kuželu světla se náhle zjevil tmavý obrys, který jí připomněl majestátní hnědé medvědy, jež v Laponsku pozorovala a fotila v létě. Pak kvílení větru prořízlo hučení motoru, když se přiblížil. Vstal a vztyčil se nad ní.

Z tenkého pruhu kůže viditelného pod přilbou na

ni shlížel pár pronikavých ledově modrých očí a připomínal jí rysa, kterého v podvečer fotografovala.

Sevřel ji silnýma rukama a zvedl. Snažila se vyprostit a bála se, že si přitom zláme zkřehlé kosti.

„Nevzpírej se,“ zařval medvěd. „Zůstaň vzhůru a nespi.“

Proč s ní medvěd tak třásl? Útočil na ni? Neměl by v zimě spát?

Pokusila se odpovědět, ale slova jí uvízla v hrdle, protože ji svým tělem chránil před bouří. Vrazil jí políček, ale nebyl nijak silný a sotva ji na tváři polechtal. „Jak se jmenuješ? Pověz mi svoje jméno. Nespi.“

Proč chtěl medvěd znát její jméno? A jak to, že umí mluvit?

Nedokázala odpovědět, protože to bolelo. Vlastě ji bolelo i jen myslet.

Chtěla spát.

Zaslechla proud rozzlobených nadávek. Připomínaly jí otce, když se vrátil z hospody... Už to bylo tak dávno. Dobře, že se ho zbavila.

Nespi, nebo se vrátí a bude ti zase nadávat...

Pak se nějak ocitla na voru a nechala se unášet bouří. Ledový vítr se změnil v kouzelný tanec modrého a zeleného světla a hvězdy se jí nad hlavou třpytily jako vánoční světýlka v baldachýnu tmy. Tělem jí rezonovalo uklidňující dunění a zahnilo starý strach z otce.

A pak se jí konečně zmocnilo brutální a nádherné vyčerpání.

Logan Arto Colton III. vjel se zásobovacím sněžným skútreem do podzemní garáže svého domu a zaparkoval.

Zlostně zaklel, když seskočil ze sedadla a přešel k vozíku se zásobami.

„Probud' se,“ křikl na tělo těžce ležící na bednách

s konzervami a mraženým masem, které zrovna vy-zvedával, když zaslechl volání o pomoc.

Nikdy neposlouchal nouzové frekvence, ale když domluvil se svým zásobovacím pilotem, musel se překliknout.

Proč odpověděl? Měl to ignorovat. Proč to neudě-lal?

Víčka té osoby – s dlouhými řasami pokrytými mrazem – se nadzvedla. A odhalila mladistvé sma-ragdově zelené oči.

Ucítil zvláštní náraz... něčeho. A ignoroval ho.

Nebyla v bezvědomí. Zatím...

„Zůstaň se mnou,“ zavrčel a pro jistotu to zopa-koval finsky, kdyby angličtina nebyla jejím mateř-ským jazykem, zatímco odhadoval velikost člověka pod objemnou zimní výbavou. Tak sto šedesát pět centimetrů. Pravděpodobně žena, usoudil a začal si svlékat sněžný oblek. V garáži udržoval devatenáct stupňů, aby se během pohybu v zimní výbavě nepře-hřál. Ale právě teď to vypadalo na pořádné cvičení, aby tu bláznivou ženskou dostal dovnitř.

Jakmile se svlékl do tepláků a trička, zamířil do malé technické místnosti pro lékárníčku. Stáhl si po-slední pár rukavic, našel teploměr a strčil si ho do kapsy. Pak se vrátil ke skútru.

Jestli si přivodila podchlazení, bude muset zavolat leteckou záchranku.

Zamračil se a snažil se soustředit na hněv – a pani-ku –, které mu svíraly útroby od chvíle, kdy odpově-ďel na nouzové volání.

Zvedl ženu a opatrně si ji přehodil přes rameno. Pokud byla podchlazená, náhlé pohyby by mohly vyvolat smrtelnou srdeční arytmii. Prošel s ní beto-novým podzemím až ke schodům do domu. Byl to jeho domov od chvíle, kdy mu před deseti lety zemřel dědeček. Nikdo jiný sem od té doby nevstoupil.

„Avata,“ zakřičel na integrovaný domácí chytrý systém a ignoroval, jak se mu kroutí žaludek, když cvakly zámky. Pak botou rozkopl těžké kovové dveře.

„Tuli päälle,“ dodal, čímž dal pokyn k rozdělení ohně, a vešel do rozlehlého obytného prostoru. Položil dívku na jednu ze zapuštěných pohovek, které obklopovaly kamenné ohniště pod úrovní podlahy.

Okamžitě z něj vyšlehly oranžové plameny a odrážely se od panoramatického okna, které otvíralo luxusní prostor do zimní krajiny, čímž překryly noční výhled na lesní rokli osvětlenou přízračným měsíčním světlem.

Bezpečí.

Vždycky tu byl o samotě spokojený. Jenže když jí stáhl z hlavy kuklu a další vrstvy, které ji měly chránit před mrazem, a odhalil pramen vlnitých zrzavě blondatých vlasů, ten podivný pocit se vrátil. Najednou už se necítil bezpečně.

Soustřed se, Logane. Neměl jsi na výběr. Buď jsi ji mohl přivést sem, nebo ji nechat zemřít.

Stále na něj hleděla vytřeštěným, ale zároveň dost odtahitým pohledem, což v něm okamžitě vzbudilo podezření.

Co sakra dělala na jeho pozemku, když padla noc? Sama a tak daleko od civilizace?

„Jak se cítíš?“ zeptal se a sáhl do kapsy pro teploměr.

„Je mi zi-zima,“ odpověděla a roztrásla se.

Přikývl. Výborně.

Vyndal teploměr z obalu. Pak jí palcem odtáhl rozpraskaný spodní ret a vložil jí ho pod jazyk.

Zapnul na hodinkách stopky a nastavil odpočet na čtyři minuty.

„Co...?“

„Mlč.“ Znovu se podíval na dívku, která na něj zmateně zírala a trásla se u toho jako osika.

To už nebylo tak dobré.

Zapípaly stopky.

Vytáhl teploměr. Třicet čtyři a půl stupně.

Cokoliv pod třicet pět stupňů znamenalo mírné podchlazení.

Skvělé.

„Pojď.“ Odhodil teploměr na konferenční stůl a opatrně ji zvedl do náruče. „Musíme tě zahřát,“ řekl a zamířil k dřevěnému schodišti, které vedlo do nikdy nepoužívané ložnice pro hosty.

Jak procházel domem, zvažoval svoje možnosti.

Možná by měl zavolat na stanici záchranné služby v Saarisekkä. Ale byla mladá a vitální. Vypadala zdravě. A našel ji poměrně rychle. Navíc zůstala při vědomí a její teplota byla na hranici únosnosti. Kdyby se mu podařilo rychle ji zvednout teplotu zpátky ke třiceti šesti stupňům, nepotřebovala by zdravotnické ošetření a snad by se vyhnula veškerým neblahým následkům. Záchranářům ve vrtulníku by trvalo minimálně hodinu, než by se k ní dostali, a venku stále zuřila bouře.

Ať se propadne, jestli prozradí polohu svého domova, aby pomohl cizímu člověku, dokud to nebude nezbytně nutné... A než se dozví, kdo to je a co dělala na jeho pozemku. Kromě toho, že se ztratila ve sněhové vánici.

S touhle pochmurnou myšlenkou jí začal svlékat promočené svrchní vrstvy oblečení, zatímco před ním odevzdaně a roztřeseně stála... Tohle bude dlouhá noc.

DRUHÁ KAPITOLA

Kde jsem? Kdo je ten chlap? A proč mi nevadí, že mě svléká?

Cara se znovu roztrásla, když před ní zachránce poklekl a jednu po druhé jí zvedl nohy a sundal sněhule. Musela se ho chytit za rameno, aby neupadla, ale nevšímal si toho. Rychlými a rozvážnými pohyby jí svlékal promočenou kombinézu a lyžařské kalhoty pod ní.

Pod prsty bez rukavic se jí zavlnily vypracované svaly a Cara si poprvé uvědomila, že muž má na sobě pouze tenké termotriko, které ho obepínalo jako druhá kůže. Další zachvění ji proměnilo v lidskou kastanětu.

Možná je mi to jedno, protože jsem vyčerpaná. A raději budu tady, ať už je to kdekoli, a ne venku v bouři.

Z nějakého důvodu se v přítomnosti pana Bručouna cítila když už ne v bezpečí – přece jen byl velký a nevrlý –, tak aspoň mimo nebezpečí.

„K-k-kdo js-jst-te?“ podařilo se jí unaveně vykoktat. Vlastně se divila, že vůbec stojí na nohou.

„Šetři síly,“ přikázal, aniž by jí odpověděl na otázku. „Budeš je potřebovat.“

Postavil se a upřel na ni pronikavé modré oči. Ten ledový pohled ji uvěznil jako vlečný paprsek. Tváří mu prolétlo podezření a pod drsným strništěm zařal

čelist. Vypadal, spíš jako by se prostě zapomněl oholit, než aby ho nechával růst schválně. Pak si odhrnul zvlněnou ofinu z čela, ale téměř okamžitě spadla zpátky. Husté tmavě hnědé vlasy mu dosahovaly skoro až k límečku trika. Skoro jako by se roky nenechal pořádně ostříhat, pomyslela si Cara malátně. Připadalo jí zvláštní, že by si nemohl dovolit kadeřníka, když byl jeho dům – pokud mu tedy patřil – doslova přehlídkou luxusu.

Stejně jako obývací část měla i spoře zařízená ložnice obrovskou prosklenou stěnu s výhledem na zasněžený les a širé tmavé nebe, poseté hvězdami a prozářené měsícem v úplňku...

Ten dům byl úchvatný, minimalistický palác z oceli a skla, který by rozhodně neudělal ostudu v žádném magazínu o bydlení. Nebo v komiksu o Supermanovi.

Samotářská pevnost... Pokusila se soustředit, zachytit tu myšlenku a podivný pocit *déjà vu*. Proč měla pocit, že tohle místo zná? Nebo o něm aspoň ví?

Pořád na ni zíral, když jí rozepínal flísovou mikinu a vytahoval ruce z rukávů. A jeho pohled už nebyl jen podezíravý, ale taky otrávený, což se nijak nesnažil skrývat.

A když si před ni znovu klekl, aby jí sundal tepláky, vlasy mu znovu spadly do čela. Zatoužila mu ty neposlušné vlny odhrnout z obličeje, aby z něj viděla víc, protože i přes otrávený výraz ji fascinoval. Neupravený a drsný vzhled nijak nezmírňoval bledé, pronikavé oči a ostré rysy tváře. Spíš naopak. A přestože měla do této chvíle chuť fotografovat jen divokou zvěř, moc ráda by zvěčnila i jeho, protože na něm bylo něco, co jí navzdory kultivovanosti jeho domova připadalo nezkrtné.

S nutkáním se ho dotknout jí naštěstí pomohly přetrvávající křeče v prstech. Sotva měla sílu stát,

natož zvednout ruku. Navíc z jeho mlčenlivého chování nabyla dojmu, že by to nejspíš neuvítal.

Potichu ji dál hrubě svlékal ze zimního oblečení, dokud na sobě neměla jen kalhotky a podprsenku, tlusté vlněné ponožky a termolegíny, které nechávaly jen velmi málo prostoru představivosti.

S vypětím všech sil si zakryla hrudník, protože si najednou připadala odporně odhalená. A zranitelná. Ale trásla se tak, že bylo nemožné se začervenat – přestože to byla jakožto zrzavé Irky jedna z jejich superschopností.

Ovšem horší než nahota bylo cítit se jako břemeno. Nesnášela být přítěží. Vždycky byla soběstačná, zejména od chvíle, kdy je otec opustil a matka trávila večery pláčem. Myslela si, že ji Cara a její bratři neslyší...

Proč zase myslíš na mrtvého tátu? prolétlo jí zamlženou hlavou.

Naštěstí byla příliš unavená, než aby se styděla za svoji závislost na panu Bručounovi, který přešel k posteli a odhrnul těžký přehoz. Pak se pro ni vrátil, zvedl ji do náruče a položil doprostřed matrace.

Zastrkal jí přikrývku i s přehozem kolem těla, zatímco se Cara nepřestávala třást. Stále necítila nohy, ale prsty a obličej ji začínaly nesnesitelně pálit, jak se do nich vracel průtok krve.

Povlečení vonělo pracím práškem a dráždivou kombinací bergamotu a borovice.

„Dojdu ti pro vyhřívanou deku a něco horkého k pití,“ řekl chraplavým hlasem se zvláštní transatlantickou směsicí amerického a skandinávského přízvuku. „Potřebujeme ti zvýšit tělesnou teplotu. Ne spi, nebo tě budu muset vzbudit.“

Přikývla a sledovala, jak odchází z místnosti.

Když zmizel za dveřmi, sklouzla pohledem k nádhernému výhledu za prosklenou stěnou.